

52713 6/933.

BUDAPESTI IPR. ÜGVEZSÉG
1933 APR. 15.

Shay

EGYSÉGFRONT

FÜZETEK I. szám

Mi történt Németországban?

A magyarországi dolgozókat is hetek óta izgalomban tartják a németországi események. Gyárakban, munkaközben és szünetben, köpködőben, a munkásszervezetekben, lakásokban és az utcán — mindenütt a legélesebb és legszenvedélyesebb vita tárgyát képezi. Ösztönösen érzik, hogy a németországi események egy világtörténeti fordulat jelentőségével bírnak, hogy a németországi munkásság és az osztályharcos munkásmozgalom sorsa a legközvetlenebbül érinti minden országot és különösen Magyarországot munkásságát és mozgalmát. Az élő nemzetközi szolidaritás ezen megnyilatkozásán túl azonban a lehető legnagyobb zavar uralkodik a német események értékelése terén, ami alól az igazi baloldali munkásmozgalom egyes részei sem képeznek kivételt. Ennek a zavarnak az egész polgári és szociáldemokrata sajtóban üzött rendszeres és tudatos ferdítés a legfontosabb oka. A legmagasabb tőkés és reformista érdek fűződik ahoz, hogy a németországi események igazi értelme és tanulságai elsikkadjanak, mert az a magyarországi dolgozók kezébe egy hatalmas fegyvert adna a tőkés-fasiszta rendszer és összes támogatói elleni harcban. Annál fontosabb számunkra a kérdéssel való beható foglalkozás, ennek az állandó napirenden tartása, mert ami most Németországban történik az a világháború és az orosz forradalom után a legfontosabb történelmi esemény, mert a német ellenforradalmi és forradalmi erők eddig el nem döntött harcának az alakulása jelentősen befolyásolja egész Európa további fejlődését is.

66
A

ARA 10 FILLÉR

FOL
139135 1-333

Az első kérdés — ami a munkások közötti vitákban ismételten visszatér: Hogy lehet az, hogy a fasiszta diktatura Németországban felállította uralmát, egy országban, amelyik kimondottan nagy iparállam, egy országban amelynek lakóssága tulnyomó többségben ipari proletár? Ez a tény valóban ellentétben áll az eddigi közhelyes és hamis felfogással, amely szerint fasiszta diktatura csak tulnyomóan agrárállamban képzelhető el mint ezt Magyarország, Olaszország és Lengyelország példái mutatják. A valóságban a *fasiszta diktatura nem csak az agrárállamok sajátossága, hanem a tőke osztályuralmának a legidőszerűbb formája minden olyan ipari országban is, ahol a gazdasági és politikai válság és az osztályellentétek rendkívüli kiéleződése folytán a proletárforradalom veszedelme fenyeget*. Az igazi osztályharcos munkásmozgalomnak fontos tanítása az, hogy a munkásságnak és a falusi szegénységnek egy agrárországban könnyebb meghódítania a hatalmat, de nehezebb építenie a szocializmust, míg egy tulnyomóan ipari országban — a burzsoázia nagyobb szervezetteége folytán — nehezebb a hatalmat meghódítani, de — a fejlettebb termelési apparátus folytán — könnyebb a szocializmust építenie. *A fasiszta diktatura az ipari országokban is, a burzsoá termelési és társadalmi rend védelmének utolsó, legmagasabban szervezett állami formája*. A kapitalista politika középpontjában, a tőkés kizsákmányolás biztosítása áll. Ehez képest a biztosítás formája számára másodrangú kérdés. Az osztályellentétek kiéleződésének alacsonyabb fokán a tőkés uralom formája a polgári demokrácia. Amilyen arányban nőnek az osztályellentétek, amilyen arányban a kapitalista termelés válsága, milliók és milliók nyomora a munkásság növekvő hányadát a proletárforradalomért folyó harc táborába vitte, olyan arányban fűtül a burzsoázia a polgári demokráciára, a tőkés-diktatura addigi leplezett formájára, hogy helyébe tegye a tőke leplezettlen, nyílt diktaturáját. A némi szabadságjogokkal és némi szociálpolitikával, fűgefalevélként eltakart tőkés diktatura elnyomó szervezete átalakul a kapitalista terrorizmus kiméletet nem ismerő szervezetévé. Ez történt most Németországban is. *A Hitler-diktatura felállításával a harc a válságból kivezető kapitálista vagy proletár utért még nem fejeződött be, hanem az osztályharc magasabb szakaszába lépett*. Ezen új harci szakasz elején a tőkésosztály még kétségtelenül előnyben

van a munkásosztályal és a dolgozó parasztsággal szemben. Egyelőre — a fasiszta-diktatura felállításával sikerült megelőznie a német dolgozók harcát a hatalomért. Ez azonban nagyobb távlatból nézve *csak egy átmeneti győzelem*. A kapitalista termelés a végső válságát éli és ezen termelési válság európai középpontját éppen Németország képezi. A legfontosabb kérdést 8·5 millió munkanélkülinek, családtagokkal együtt 24 millió embernek munkába állítását, kenyérének biztosítását a Hitler-diktatura sem tudja megoldani. Az osztályellentét a fasiszta diktatura felállításával, a nyílt terrorizmus bevezetésével nem hogy csökkenne, hanem napról-napra nő. A tőkés uralom tudatos ellenségeinek a száma, azoknak a száma akik rájöttek arra, hogy csak két ut között van választás: szervezett tömegéhség, kapitalista barbarizmus vagy proletárhatalom útja a szocializmushoz — nem csökken hanem nő. Németországban polgárháboru dúl, ahol a kezdeményezés egyelőre a burzsoázia és zsoldosai kezében van. Ellenben az eseményeknek minden logikája arra mutat, hogy nincs távol az az idő, amikor a kezdeményezés a német munkásság kezébe megy át. Hitler „békésen“ mászott fel a hatalomra, de azt a hatalmat békésen nem, csak erőszakkal fogja kiadni a kezéből. Ez a németországi perspektíva egyuttal európai fejlődési irányt is jelent.

Hitler uralmával megszűnt a háboru utáni polgári demokrácia „legerősebb vára“ — a „weimari“ Németország. Vele együtt, nagyjából és egészében lezárult a polgári demokrácia európai korszaka. (De természetesen nem szűnt meg a polgári demokrácia jelszavaival üzőtt kalmárkodás).

Szükségszerű volt ez a fejlődés Németországban? *Szükségszerű a polgári demokrácia megszűnése, de nem szükségeszerű a fasiszta diktatura felállítása.* Nem volt szükségeszerű a német tőkésosztály 14 éves sikeres gazdasági és politikai offenzívája a dolgozók ellen és ennek betetőzése a Hitler-féle fasiszta diktatúrával; nem volt szükségeszerű, hogy a tőkés leplezett diktatura sirásója nem a proleriátus uralma, hanem a tőkés nyílt diktatura hitleri uralma lett. Nem szükségeszerű, hogy a német dolgozóknak tengernyi szenvedésen, vérveszteségen kell átmennie ahoz, hogy életét és szabadságát kiharcolja. *Hogy ez mégis bekövetkezett, mindennek a német szociáldemokrácia, a II. Internacionálé diszpártja az oka. Ő a főbűnös a tegnapiért és a máért és mindazért a*

százszoros áldozatért is amivel a német munkásság a jövőben szabadságharcát meghívja.

S így jutunk el a második főkérdéshez — amelyik a magyarországi munkások között ugyancsak izzó viták tárgyait képezi: *Hogyan volt lehetséges az, hogy fasisztadiktura Németországban — az osztályharcos munkásmozgalom legnagyobb multu országában, Oroszország utáni legklasszikusabb hazájában győzhetett; hogy volt lehetséges az, hogy a fasizmus már az uralomrajutása előtt egy több milliós tömegmozgalommá nőtt; hogy volt lehetséges az, hogy a munkásság a maga egészében—, a tőkés-fasiszta ostrom méretével arányban nem álló kis ellenállást fejtett ki. Mindez lehetséges volt elsősorban a német szociáldemokrácia 14 éves mindmáig tartó — a dolgozók minden rétegének érdekét eláruló politikája folytán. Ez alatt az idő alatt a szociáldemokrácia 1) rendszeresen szakította az osztályharcos munkásmozgalmat, háttámadta annak gazdasági és politikai harcát a tőke és a fasizmus ellen. 2) maga építette le a polgári demokráciát, de nem a proletariátus, hanem a burzsoázia javára; maga erősítette-közvetve és közvetlenül a tőke és fasiszta táborának hatalmát, míg végül őt magát is félretolták. A polgári demokrácia weimari alkotmánya a szociáldemokrácia vezetése és támogatása mellett vitt át a leplezett majd nyílt fasizmusba.*

A német szociáldemokrata párt és szakszervezeti vezeték politikájának a központjába a tőkével való egységfront az osztályharcos munkás ellen állott és áll. Nem beszélve az első imperialista világháború alatti árulásról, elég ha 1918-ból indulunk ki. A tőkével folytatott — a munkásság elleni — egységfront és a fasizmus támogatásának legfontosabb mozzanatai: Nyílt szociáldemokrata koalíciós politika a birodalom $\frac{2}{3}$ -át kitevő Poroszországban 1932-ig — leplezett koalíciós politika, a fasizmust bevezető Brüning és Schleicher kormányok kívülről való támogatásával egészen Hitler kormányra kerüléséig. A Hitler kormány formájában teljesen kifejlődött fasizmus támogatása közvetve azzal, hogy minden erővel megakadályozták a munkásság politikai tömegsztrájkját, amelyik egy pár nap alatt elseperte volna a fasiszta kormányt mint ez a Kapp-pucss idején történt. Előzőleg Hindenburgot a szociáldemokrata szavazatok segítségével birodalmi elnökké választották és pedig azzal az indokkal, hogy Hindenburg a legbizto-

sabb védelem Hitler uralomra kerülése ellen. $\frac{3}{4}$ évre rá a szociáldemokraták által megválasztott Hindenburg Hitlert bizta meg a kormány alakításával. Vele megkezdődött a német munkásság üldözésének legvéresebb szakasza, a munkásság egyesülési, gyülekezési és sajtószabadságának teljes eltírása, a kommunista párt ha nem is formális, de tényleges betiltása, a forradalmi munkások tizezreinek, a szociáldemokrata harcra elszánt munkások ezreinek a bebörtönzése, koncentrációs táborba zárása, a munkásság százainak legyilkolása, a szociálpolitika leépítése, a bérek újabb drákói lenyomása.

De ki mutatta nekik azt az utat, ki járt jó példával a nacional-szociálisták előtt: a szociáldemokrata párt.

Tiszta szociáldemokrata vagy koalíciós kormányok fegyveres erővel verték le a forradalmi munkások harcát 1919-ben, 1920-ban, 1921-ben és 1923-ban. A forradalmi munkásságnak ezek a harcai a politikai hatalomért azért törtek ki, mert felismerték, hogy a szociáldemokrata vezetők által kormányzott weimari-Németország a tőke uralmának megszilárdítását, a dolgozók nyomorának növelését jelenti. A szociáldemokrata vezetők szerint viszont a munkásság harca az osztálycélokért bűnös könnyelműség, az ő — reformista receptjük alapján — (gazdasági demokrácia, szervezett kapitalizmus, osztályegyütműködés) a munkásság biztosabban és olcsóbban jut a szocializmushoz. Ezzel a hazug elmélettel takarták a faszizmusba való belefejlődést. Ugyanakkor a szociáldemokrata kormányok több mint 70.000 proletár politikai foglyot zártak be a 14 év folyamán a weimari köztársaság börtöneibe, a kommunista ujságok százait kobozták el és tiltották be. Mikor Szászország és Thüringia kommunista és baloldali szociáldemokrata munkássága 1923-ban egy parlamentáris többségre is támaszkodó munkáskormányt hozott létre, Ebert szociáldemokrata birodalmi elnök felfüggesztette az alkotmányt, ostromállapotot rendelt el, hadsereggel űzte el a két kormányt és több hónapra az egész birodalom területére betiltotta a kommunista pártot. A szociáldemokrata porosz belügyminiszter, Severing egy mintarendőrséget állított fel, a forradalmi munkásmozgalom megfigyelésére és üldözésére. A szociáldemokrata berlini rendőrfőnök Zörgiebel, 1929-ben betiltotta a munkásság május 1-i demonstrációját és mikor a munkások mégis megjelentek az utcán, sortüzet vezényeltetett 33 halottal. Utána a szociáldemokrata porosz

kormány tiltotta be véglegesen a munkásság egyetlen igazi fasisztaellenes tömegszervezetét, a „Vörös Front-harcosok Szövetségét”. Egész az utolsó percig, míg Hitler saját embereivel ki nem cserélte őket, a birodalom igen számos szociáldemokrata rendőrjönöke kíméletlen véres, fegyveres harcot folytatott a forradalmi munkásság minden fasisztaellenes tömeg megmozdulása ellen.

A munkásság gazdasági és szociális érdekeinek a megvédése terén talán jobbak voltak ők? A háboru utáni Németország híres szociálpolitikai vívmányai csak addig mutattak felfelé menő vonalat, ameddig fennállott annak a szükségessége, hogy ezekkel a szociálpolitikai morzsákkal leszereljék a munkásság forradalmi elégedetlenségét. Amilyen arányban a tőkés uralom, a szociáldemokrata osztályegyüttműködéses politika eredményeként, megszilárdult és a gazdasági válság folytán a tőke profitja csökkent, olyan arányban rosszabbodott a munkanélküli segély, betegsegély, rokkant segély és aggkori biztosítás. A szociáldemokrata miniszterek nem a szociálpolitika továbbépítői, hanem leépítői lettek. Ez, és a tömegeket terhelő adók és a vámok felemelése rendszerint az alkotmányt hatályon kívül helyező 48-as diktatura paragrafus segítségével történt. Hasonló volt a helyzet a bérek és munkaviszonyok alakulása területén. Szociáldemokrata és polgári munkaügyi miniszterek utasítása alapján, *a szociáldemokrata munkabér-döntő-bírák a bérleszállító határozatok egész sorát hozták az utóbbi években.* A reformista szakszervezeti vezeték viszont ezen bérleszállítás tudomásulvételére gyurták meg a munkásságot. Ha a munkásság öntudatosabb része a kommunista párt és a Szakszervezeti Ellenzék vezetése alatt szervezni kezdte a tömeg ellenállását a bérleenyomás ellen, *ugy a reformista bürokrácia a vállalkozók és az állam apparátus segítségével szétverték azt; sztrájk esetén hátbatámadták és kiéheztették a harcolókat.* Ha a sztrájkmozgalom nagyméretűvé nőtt, *ugy igyekeztek annak a vezetését megkaparintani, hogy így belülről annál könnyebben vereségre vezessék a mozgalmat.* Kulturpolitikájukról csak egy szót: *a szociáldemokrata porosz kormány nemrégiben szerződést kötött az egyházakkal, melynek alapján a népiskolák 98 %-a papok befolyása alá került.*

A német szociáldemokrácia így gyengítette és kötötte guzsba a proletáriátust, minden vonalon így erősítette

a tőkét és így egyengette a fasiszta diktaturát, annak elnyomási módszereit.

Lehet-e ezek után még kétség aziránt — és ez a harmadik legerősebb vita pont a magyar munkások között — hogy *a német szociáldemokrata párt és szakszervezeti vezeték az osztályharcos munkásmozgalom igazi szakítói és árulói*. A német szociáldemokrata párt és összes rokonpártjaik, beleértve a magyarországit is, azzal próbálják ezt a borzalmas ténybizonytságot elhomályosítani, hogy teli tüdővel ordítják: „a német kommunisták a szakítók, az egységbontók, övék a főfelelősség a történetekért”. Ez azonban éppen olyan méretű hazugság és rágalom, mint a nacionálszocialista vezeték vádja arról, hogy kommunisták gyújtották fel a Birodalmi Parlament épületét. Mindkét hamis vád csak arra szolgál, hogy elleplezzék, azt a soha le nem mosható bűnt, hogy politikájuk millió és millió dolgozó romlását idézte elő. A szociáldemokrata párt és szakszervezeti vezeték a munkásosztály szakítói, az igazi egységbontók, mert *letértek az osztályharc útjáról* a tőkével való együttműködés útjára, mert *a helyett, hogy a munkásságot a tőke elleni harcba vezették volna, a tőke ügynökeivé lettek a munkásmozgalmon belül*; mert *a helyett, hogy szaporították volna a munkásság jogait, vívmányait, — leépitették azt*. Amikor a forradalmi munkásság mindez ellen az árulás ellen felvette a harcot, amikor harcolt a tőkés-fasiszta ostrom ellen, a nagyobb bérért, a nagyobb segélyért, a nagyobb mozgási szabadságért, a kapitalista elnyomás és kizsákmányolás rendszere ellen, akkor a munkásosztály leg-
elemibb létérdekét és osztályharcos becsületét védte. *Egy társadalmi osztály, amelyik nem harcol saját napi érdekeiért és történelmi hivatása beteljesítéséért, az elveszett*. A proletáriátusnak van viszont a legnagyobb jövője, hisz rá vár a szocializmus világának az építése, amelyik a föld egy hatod részén már folyik is.

Nos, mióta nevezik a tőke elleni komoly harci szándékot és az osztályharctól való eltérés szociáldemokrata bűnének az ostromozását árulásnak, szakításnak. Erre az ördögösen aljas ferdítésre csak minden ország szociáldemokrata bürokráciája képes, amelyik egy test, egy vér a német szociáldemokrata vezérkarral. A nemzetközi szociáldemokrácia soha jogtalanabbul és becstelenebbül nem támadta a német munkásságnak azt a részét, amelyik az osztályharc lobogóját minden árulás

ellenére, mindig magasan tartotta és tartja és amelyiknek a főhibája csak az, hogy az üzemekben és a szakszervezetekben az osztályharc szervezésének és propagandájának nem tudott még több szociáldemokrata munkást visszahódítani Marx és Engels eszméi végrehajtásához.

Amit eddig elmulasztott, azt kétségtelenül keresztül fogja vinni ezután. A szociáldemokrata munkás, amelyik eddig vakon hitt vezérének, most borzalommal látja a 14 évi szociáldemokrata vetés Hitleri aratását és amit soha se képzelt volna: vezérei teljes behódolását Hitler előtt. *Mind nagyobb azok száma, akik keserves tapasztalatokon keresztül belátják nagy tévedéseiket és beállanak a forradalmi munkásság harci soraiba, mindjobban összeforruva azok napi harcában. Így építődik az igazi egységfront, harcban és alulról.*

Amint várható volt, a szociáldemokrata párt- és szakszervezeti vezeték árulása Hitler uralmának kiépítésével nem csökkent, hanem ellenkezőleg, meghatványozódott. Továbbra is mindent megtettek, hogy az üzemeket és a szakszervezeteket, amelyek tulnyomó többsége vezetésük és befolyásuk alatt állott, mindennemű harctól különösen a politikai tömegsztrájktól visszatartsák. Ugyanakkor nyalták Hitler diktatúrás-csizmáját, abban a reményben, hogy így elnézésben és az osztályharcos munkástömegektől szemben megkülönböztetett elbánásban lesz részük. *Szociáldemokrata rendőrfőnökök, főispánok és bírók, a Hitler-diktatura első heteiben, amíg végleg fel nem váltották őket horogkeresztesekkel, a legnagyobb odaadással hajtották végre a Hitler kormány munkáselnyomó és üldöző parancsait; a politikai pervezítésben addig mentek, hogy több helyen még saját szociáldemokrata pártjuk sajtóját és gyűléseit is betiltották.* A reformista szakszervezeti vezeték pedig, akik éveken keresztül elárulták a tőkés-fasisztaellenes napi tömegharcokat, akik mindig azzal a hazugsággal biztatták a munkásságot, hogy a szakszervezeti vezeték a döntő pillanatban teljesíteni fogják kötelességeiket és politikai tömegsztrájkra fogják felhívni a dolgozókat, akik a kételkedőket, az ígéretben nem hívőket kizárták a szakszervezetből, az üzemből — ugyanezek a reformista szakszervezeti vezeték első dolga volt most egy loyaltási nyilatkozatot tenni Hitlernek. *Felajánlották neki az egész szakszervezeti mozgalmat, annak állami ellenőrzés alá helyezését, minden osztályharcos*

színezetü mozgalomtól való elállást, a vállalkozókkal és a tőkés állammal még szorosabb együttműködést a bérek és egyéb munkaviszonyok megállapítása terén. Az árulás újabb betetőzése volt azonban amikor a német szociálemokrata pártvezérek inkább otthagyták saját II. Internacionáléjukat, minthogy a legkisebb mértékben is összeütközésbe kerüljenek saját tőkés-fasiszta uralkodó osztályuk érdekeivel. A II. Internacionale és a német szociáldemokrata párt között semmi lényegbe vágó elméleti, vagy gyakorlati különbség nincs. A különbség csupán annyi, hogy a II. Internacionáléban egyesült pártok a munkásárulás és osztályszakítás politikáját úgy alkalmazzák, hogy mindegyik párt elsősorban a saját országa burzsoáziáját támogatja. Így a II. Internacionálén belüli pártok ellentétei csak az egyes országok burzsoáziája közötti imperialista ellentétet tükrözik vissza; azonkívül némi taktikai ellentéteket is és pedig a munkásárulás finomabb, nehezebben felismerhető, vagy durvább, könnyebben leleplezhető módszereit illetőleg. Ebből a két forrásból táplálkozott a II. Internacionale legujabb felhívása a német kérdésben. A német szociáldemokrata vezérek azonban el sem mentek Párisba a II. Int. ülésére, csak, hogy ne kerüljenek abba a helyzetbe, hogy egy rossz szót is keljen szólniok saját burzsoáziájuk ellen. A II. Internacionálé viszont kénytelen volt elfogadni egy látszólag radikális, valójában semmiféle gyakorlati tömegharcra nem kötelező felhívást: 1) hogy ezzel azt a látszatot keltse, mintha a II. Internacionálé komoly fasisztaellenes harcra gondolna, így annál könnyebb az igazi fasisztaellenes tömegharc szervezését elgáncsolni, 2) hogy a világ többi szociáldemokrata munkásságában azt a hitet keltse, hogy ami megtörtént Németországban, az nem történhet meg máshol és így állítólag hiba volna a német szociáldemokrata pártról az egész II. Internacionáléra következtetni. Harmadszor, végül ki kellett adni azt a felhívást, a francia imperializmus érdekében is, amelynek befolyása a II. Internacionálén belül az utóbbi időben erősen megnövekedett és pedig a német—francia imperialista ellentétek elmélyülésének arányában. A német szociáldemokrata párt elnöke, Wels, a felhívás kibocsájtására avval felelt, hogy egy erélyes, tiltakozó levélben kilépett a II. Int. elnökségéből, ő még látszatharcot sem akar a fasiszmus ellen. Lépését jóvá-

hagyta a párt választmánya is, anélkül, hogy utódot nevezett volna ki. A II. Internacionálé vezetősége így csonka lett, Németország képviselői teljesen hiányoznak. **A II. Internacionálé évvel valóságban ismét szét-esett, mint 1914-ben.** 1914-ben még egy imperialista világháborúnak kellett jönnie ahhoz, hogy a II. Int. szét-essék, a jelenlegi szétesést már létre tudta hozni a tőkés-fasiszta uralom elleni napi harc kérdései és az imperialista hatalmak közötti feszültség új világháború előtti állapota.

Kinek lehet még kétsége aziránt, hogy minden ország szociáldemokrata pártja, akkor ha a fenyegető második imperialista háború ténylegesen kitör, még szorosabban saját burzsoáziája oldalán fog harcolni mint az 1914—18-ban történt.

Mondhatná valaki, hibás a német szociáldemokrata párt esetét általánosítani, a többiek jobbak nála. A tények ennek a legélesebben ellentmondanak. Nézzük Ausztriát. Ott még látszólagos alap sincs arra a hazugságra, hogy a kommunisták szakították a munkásosztályt s így ők volnának a felelősek a tőke és a fasiszta ostrom gyors eredményes előretöréséért. Ott unos-untalan hangsúlyozták, hogy az osztrák szociáldemokrata pártban és reformista szakszervezetekben a munkásság egysége teljesen meg van valósítva és gunyosan, fölényes fricskázásokkal intézték el a forradalmi munkások és munkás szervezetek ajánlatait az igazi harcos egységfront megteremtésére. Nos, mit látunk ott? A szociáldemokrácia szégyenletes és gyászos kapitulációját az egész vonalon. A Dollfuss — keresztényszocialista — Heimwehr kormány szétkergette a parlamentet, a monarchikus időből származó kivételes törvények alapján leszállítja béreket, felemeli az adókat, felfüggeszti az egyesülési, gyülekezési és sajtószabadságot, feloszlatja az osztrák szociáldemokrata munkásság véderő szövetségét, felfegyverzi a Heimwehrt és türi a nacionál-szocialisták garázdálkodásait. Szinte vérigható kigunyolása a szociáldemokrata munkásoknak, hogy a szociáldemokrata véderőszövetség feloszlatását Seitz, sz. d. polgármester hajtotta végre Bécsben. Ottó Bauerék viszont megelégszenek egypár harcias sajtófrázissal — ugyanakkor legfőbb gondjuk a munkásság fékezése, a politikai tömegsztrájk fegyverének alkalmazásától való visszatartása. S ki az a Dollfuss, aki a fasiszta diktatura ausztriai változatát építi? Ő a vezére a keresztényszociális pártnak, az osztrák burzsoázia vezető pártjának,

akivel az osztrák szociáldemokrata párt evekig koalíciós politikát folytatott, akit kormányon belül majd kormányon kívül hosszú ideig nyíltan támogatott. A burzsoázia Ausztriában sem ismer hálát. Aki támadásra nem védekezik, aki nem támadást tartja a legjobb védekezésnek, az alul marad Ausztriában is.

Milyen a helyzet más országokban? Lengyelországban a Pilsudski-féle fasiszta diktatura a lengyel szociáldemokrácia nyílt támogatása mellett született meg. Csehszlovákiában cseh és német szociáldemokrata miniszterek űzik a munkabérlenyomás, sztrájkleverés és a forradalmi munkásmozgalom üldözésének máshol is közismert mesterségét. Romániában a szociáldemokrácia nyílt rendőri segítséggel szakította az osztályharcos munkásmozgalmat és pénztámogatást kap a kormánytól. Jugoszláviában a szociáldemokrata párt az egyetlen legális párt a kormánypárt mellett. Ő ugyanis a kormány nyílt ügynöke a munkásságon belül. Olaszországban a D'Áregona csoport rég behódolt Mussolininek, a szociáldemokrata emigráció pedig titkos paktum tárgyalásokat folytat vele. Franciaországban a szociáldemokrata párt a jelenlegi polgári kormány külső tagja. Szavazatával a legújabb időben is, egész sor törvényt hoztak, amelynek értelme: a tőkés válság terheinek áthárítása a dolgozókra. A francia militarizmus és imperializmus csalogánya, Paul Bouncour még mint szociáldemokrata párttag dolgozta ki a francia nép militarizmusának a tervét. Az angol imperializmus két hosszabb életű kormányának az angol munkáspárt (az élen Macdonalddal) volt a hordozója.

Erre az időre esik számos nagy bányász, textil, vasas és forgalmi munkássztrájk kormánysegítséggel való leverése. A konzervatív kormány által behozott szakszervezeti törvény érvénytelenítésének az elvetése, az indiai szabadságharc ismételt leverése, a szovjetunió elleni áskálódások sorozata. A munkáspárt és kormánya árulásai végül olyan vihart idéztek elő a tömegekben, hogy a bürokrácia kénytelen volt egyet — Makdonaldot — feláldozni, hogy így megmentse a lényegét, a munkásárulás folytonosságát. Macdonald utána a konzervatív-liberális kormány miniszterelnöke lett és most legfőbb gondja, az imperialista ellentétek enyhítésével, egy szovjetellenes szentszövetség létrehozása. A magyarországi szocdem. vezérekről ezen a helyen nem kell sokat beszélni. Elég egy pár utalás: Büszkén valljuk, hogy nem a ro-

mánoknak, hanem nekik köszönhető a magyar proletár forradalom leverése és a kapitalizmus ujjászületése Magyarországon. Paktumot kötöttek az ellenforradalom különböző kormányaival a munkásság legerősebb érdekei ellen, jelenleg közvetve támogatják a kormány fasizmust és közvetlenül a fasiszta ellenzékét.

A II. Internacionále összes pártjai — különböző fokon ugyanazt csinálják mint a német szociáldemokrácia: **Egységfront a tőkével a munkásság ellen** és ennek kihatásaként az osztályharcos munkásmozgalom szakítása, a munkásság erőinek gyengítése gazdasági és politikai téren, cselekvő nemzetközi munkásszolidaritás helyett a saját fasiszta-imperialista burzsoáziájának támogatása.

A II. Int. és Szakszervezeti Int. puffogó frázist küld a német munkásságnak, ahelyett, hogy nemzetközi sztrájkot és bojkott-akciót szervezne meg a német munkásnyuzó fasiszta és imperialista burzsoázia ellen. Passzivitásával elősegítette, hogy spontán bojkott akció részben zsidónacionalista jelleget kapjon Magyarország és Lengyelország példái bizonyítják, hogy a fasiszta uralom kezdetben zsidóellenes pogrom akcióval próbálja meg a fasiszta diktatura igazi osztályértelmét elhomályosítani. A valóságban a keresztény tőke és a „zsidó“ tőke igen jól megférnek egymás mellett, illetve egymásban — a keresztény és a zsidó dolgozók, munkások és alkalmazottak ellen.

A polgári és szocdem. sajtó tele van a német fasizmus zsidóellenes akciójával és a német fasizmus elleni akciójával. Ezek tények, amelyek közlésre igényt tartanak. De hol maradnak a sokkal jelentősebb tények közlése, amelyek a német fasiszta diktatura osztályjellegét, a munkások elleni terrort, igazi barbarizmusát leleplezik. Azok elsikkadnak: erre a polgári mint a szocdem. lapoknak megvan a maguk külön politikai oka. A cél: hogy a Németországon kívül élő tömeg ne legyen képes a helyes tanulságok levonására, a saját belső ellenségei elleni harc jobb megszervezésére.

A szociáldemokrácia még a német munkásság támogatása terén is nemzetközi méretben felmondta a szolgálatot. Ennek a leplezésére hamar kéznél volt egy Szovjetunió elleni rágalom. Szemrehányást tesznek a Szovjetuniónak, mert nem fegyveres erővel sietett a német proletariátus segítségére, mert nem támadta meg katonailag Németországot. Ha Szovjetunió ezt tette volna úgy viszont ők kiabálták volna leghangosabban: Ime a

„Vörös Imperializmus!“ Az előbbi szocdem. vád, a valóságban egy nagy stilű provokáció, ami csak a burzsoázia imperialista terveit mozditja elő. Hisz egy ilyen támadás a szovjetellenes — intervenciós front azonnali bezárását és az egész kapitalista Európa egységes háboruját a Szovjetunió ellen — hozta volna létre, amelyik harcban viszont a szociáldemokrácia a burzsoázia oldalán állana. A Németországgal való kereskedelmi érintkezés megszakítása csak a többi imperialista államoknak jönne jól, akik közti ellentétek kihasználása a proletár államnak és a világ proletariátusának nagy érdeke. Ez a lépés nem hogy segítene a német munkásosztályon, de rosszabbitaná sorsát az elmaradt orosz megrendelések folytán növekvő munkanélküliség. Így a fasiszta burzsoázia kezeiben újabb fegyvereket szolgáltatna a Szovjetunió elleni uszításnak. A német proletariátus nagyon jól tudja, hogy semmiféle külső segítség nem helyettesítheti a kitartó áldozatos forradalmi harcot a saját burzsoázia ellen. Minden ország munkásainak maguknak kell elbánni saját uralkodó osztályukkal a nemzetközi proletariátus támogatásával.

A német kérdésnek még sok nemzetközi tanulságokkal bíró vonatkozásai vannak, amelyek közül hely hiányában csak a legfontosabbakat tárgyaljuk. Összegezve a német helyzet legfőbb elemzői és tanulságai:

1. A weimari köztársaság csődbe jutott. A tömegek a legnagyobb nyomorban és inségben élnek. A proletariátus szervezett erejének jelentékeny részét még megköti a szociáldemokrácia befolyása, a még le nem küzdött demokratikus illúziók. Még nincs meg a széles proletár tömegekben a burzsoázia elleni végsőig menő élet-halál harc elszántsága. De az uralkodó osztályok már nem tudnak a régi módon kormányozni. A válásból való kiútra nincs egyetlen reménysugár sem. A kizsákmányolók kormánya előtt ott áll forradalmi elsöprésének réme. Ilyen körülmények közt az ellenforradalom dühös energiával mozgósítja minden erejét a forradalom gyülekező erőivel szemben. A forradalmi taktika ma abban áll, hogy tekintettel a terrorra, a provokációra és a szoc. dem. vezetők aljas árulására, a forradalmi kádert átmenetileg ki kell vonni a küzdelemből, hogy épen maradvá, új körülmények közt folytassa a harcot. Össze akarja vonni minden erejét, mielőtt a tömegek elhatárorzzák magukat a rohamra. Vad félelmében ő kezdi meg a lövöldözést. De nem veszi

észre, hogy ezzel önmaga lövi rommá a tömegek demokratikus illúzióit. Nem veszi észre, hogy maga tűzi napirendre a kérdést: a burzsoázia diktatúrája, vagy proletár hatalom. A polgári demokrácia korszakának nagyjából és egészében vége van. A német események különösen klasszikus példát nyújtottak arra, hogy a polgári demokrácia és a fasiszta diktatúra nem egymást kizáró dolgok, hanem a polgári demokrácia bele nő a fasiszmusba.

2. Németország egy olyan ország, amelyet az 1914-18. évi világháborúban legyőztek és kifosztottak a győztes imperialista hatalmak. A német népet nemzeti érzésében megalázták, kettős kizsákmányolásnak vetették alá. Egyrészt a saját tőkésai sajtolták ki, másrészt a külföldi tőkésék, akik a versaillesi rablóbékét és a jóvátételi fizetéseket rákényszerítették. Ezt a helyzetet kihasználva, ezen a talajon az elállatiasodott nacionalizmus és sovínizmus roppant hatalommá vált, elsősorban a proletár nemzetköziség ellen irányulva, mely pedig az egyetlen hatalom, amely Németország valódi nemzeti felszabadulását összekapcsolja a proletár forradalom nemzetközi feladataival.

Másodsorban ez a nacionalizmus azok ellen a politikai pártok, főleg a szoc. dem. párt ellen irányult, akik az elmúlt 14 év folyamán nyíltan alárendelték magukat a rabló békeszerződésnek és annak minden fosztogató rendelkezését teljesítették. A tömegek nyomorának és inségének roppant megnövekedése, a kispolgárság és parasztság elnyomorodása olyan helyzetet teremtettek, mikor is ez az állati nacionalizmus milliónyi öntudatlan nyárspolgárilag korlátolt embereket kerithetett vezetése alá. Ezek a tömegek a kapitalizmus igája alóli szabadsulásra törekszenek, de még hisznek annak a megtévesztésnek, hogy az út a szabadsuláshoz a háborun, a nemzetköziség széttörésén, a munkásszervezetek szétzuzásán keresztül vezet. Az uszító nacionalizmus és sovínizmus uralomra kerülése Németországban már egy-maga az imperialista ellentétek fokozódásához vezetett. Az imperialista háborús szövetségi csoportok mind határozottabb formát vesznek fel. Ugyanakkor megkísérik az imperialista hatalmak a német fasizmus háborús terjeszkedő terveit a Szovjetunió ellen irányítani. A német imperializmust a Szovjetunió rovására akarják kártalanítani.

Az imperialista háborús veszély — az imperialisták egy-

másközötti és együtt a Szovjetunió ellen — rendkívül kiéleződött. A kapitalista Európa közvetlen belépett az imperialista háborúk és polgárháborúk ujkorszakába.

A II. Internationale ismét szétesett, mint 1914-ben. Az események azonkívül ezerszeresen bebizonyították, hogy a szociáldemokrácia nagy ereje csak a munkás-ság ellen érvényesül; félelmetes erejük abban, hogy visszatartja a tömegeket a tőke elleni harctól, hogy szakítja az osztályharcos munkásmozgalmat. A tőkével szemben azonban tehetetlen, mert az osztály-közösség elve alapján áll. Jaj annak a munkásosztálynak, amelynek tulnyomó többsége a szociáldemokráciára bízta sorsát. Csak vereség, megaláztatás a része. Bízón követve áruló vezéreit, még mindig nem vette észre, hogy a mai szociáldemokráciának vajmi kevés köze van a háboru előtti, forradalmi szociáldemokráciához és semmi köze sincs a marxizmusához.

3. Merre vezet a németországi fejlődés iránya? Az utóbbi hónapok minden kérdése, melyek olyan vész-tjóslóan álltak a német kapitalizmus előtt, továbbra is ott állnak. Ellentétben az olasz fasizmussal, Hitler a kapitalizmus átmeneti megszilárdulásának a végén és a forradalmak és háborúk új szakaszának kezdetén jutott uralomra. A német valuta hajszálon függ. A kormány politikája az országot inflációba viszi. A tömegszükségleti cikkek árai emelkednek. A munkanélküliség nem csökken. A nemzeti szociálisták és Hugenbergék közt viszálykodás fejlődik ki. A „nemzeti forradalom“ dicsőítése, a fáklyás felvonulások, a győzelmi ünnepélyek arra szolgálnak, hogy elleplezzék a kormány tehetetlenségét a német tőkés rend fekélyes problémái megoldását. A Hitler kormánynak nincs komoly, pozitív gazdasági programja. Osztályokat nem lehet becsapni. Hazugság és demagógia nem változnak át kenyérré az éhezők részére. A tőkés mágnások klikkje ujabban megint a szocdem. vezetők felé fordul, akiknek a fasiszták segítségére kell sietniök a tömegcsalás folytatására. A szocdem. vezetők felkészülnek arra, hogy a fasiszta terrort kiegyésszítsék a tömegek félrevezetésével. De sem a fasiszta terror, sem a szocdem. vezetők áruló manővere nem képes a növekvő forradalmi hullámot feltartóztatni.

A német uralkodó osztály megvadult. A fasiszta diktatura, a német burzsoázia iránynélkülisége, kilátástalansága, kétségbeesése következménye. Nem erejének,

hanem gyengeségének a jele. A német ellenforradalom nem rendelkezik semmiféle gazdasági segélyforrások felett a néptömegek rettenetes nyomorának enyhítésére. Ezért veti magát kétségbeesett kalandokba, érzi, hogy elérkezett pusztulása órája. A fasiszta burzsoázia fokozott provokációi és az a tény, hogy a politikai banditizmust, a terrort és az agyonlövetéseket rendszerre emelte, jelzik, hogy tőkés uralom végének történelmi pillanata elérkezett.

A német burzsoázia teljesen felfedi igazi lényegét és leleplezi a széles tömegek előtt a fasiszta uralom egész gépezetét. Ezáltal halálos csapást mér a szocdem. tömegek demokratikus illúzióira és elősegíti átvonulásukat a forradalmi harcosok táborába. Ezzel új szakasz kezdődik Németországban, új forradalmi harcok korszaka. Ez a történelmi pillanat megköveteli az egész világ proletariátusától, hogy minden erejét egységes harci frontba vonja össze a fasiszta terror, a kapitalizmus támadása és az imperialista háború ellen.

4. A kivezető út nemcsak a német munkásság, hanem minden ország és így Magyarország munkássága számára is: Az osztályharcos munkásmozgalomnak a szocdem. vezérek áruló politikája által széttört egységet helyre kell állítania. A tőke és a fasiszta ellenes egységfront igazán csak alulról az üzemben; gyárakban, szakszervezetekben, köpködőkben, az uccán formálódik. Igazán csak a naponta folyó, gazdasági és politikai, mindig magasabb követelésekért folyó harcban kovácsolódik az egység. A szocdem. vezérek áruló politikája vitte romlásba munkásságot, mert ez harcképtelenné tette őket a tőke és fasiszta ostrommal szemben. A tőke és fasiszmus elleni eredményes harc legfontosabb előfeltétele éppen ezért: a szocdem. áruló vezérek munkásságra gyakorolt politikai és szervezeti befolyásának leépítése, közös harcokon keresztüli elvtársias meggyőződése. Az osztályharc szellemétől vezetett munkás egységfront, amelyik a harcrakész szervezetlenek tömegeit is magába foglalja —, verhetetlen. A kapitalista-fasiszta front uralom elleni — eredményes harc útja; a harcos egységfront alulról és napról-napra való építése — mindenütt ahol dolgozók vannak.

A szerkesztésért és kiadásért felelős: HAJDU GYULA Budapest, VII., Nürnberg-utca 3. I. em. 19.

Wilheim-nyomda Budapest, V., gróf Vigyázó Ferenc-utca 6. szám